

Peruk Takan Kadınlar'ın dokumunu Rusen Cakir benden ilk istediği vakit acikcasi önce bir düşündüm. Görsel Sanatların geliştirdiği bir söylem üzerine oturtulmuş ve buna göre üretilmiş bir video projeksiyon enstalasyonunun sosyal konularda yayın yapan bir kitap dizisi kapsamında yayınlanması işi bozmaz mıydı? Ya da, güncel sanatın zaten pek kaale alınmadığı veya bilinmediği "günümüz Türkiye'sinde" (bu her ne anlama geliyorsa!) zaten çok celimsiz ayaklar üzerinde durmaya çalışan bu türden bir işi gene her zaman olduğu gibi "içerik" ve "mesaj" üzerine içi geçmiş bir tartışma ve okuma alanı kapsamına itmez miydi? Strateji konusunda kafamın karıştığı her zaman yaptığım gibi, ilk iş Vasif Kortun'u aradım. "Sakin ha!" dedi. Dedi ama, şimdi gördüğünüz gibi iş hem kitap oldu, hem de Vasif bu kitap için yazı yazdı.

Çünkü üzerinde bir kaç gün daha konuştuktan sonra, "ülkemiz koşullarında" –bu nefret ettiğim terimi maalesef hala kullanmak zorundayım—her şeyden önce pragmatik olmamız gerektiğini kendimize hatırlattık. Keske purist olabilsek. Ama o luksumuz yok. İş sadece sanat dünyasına saklayıp, bu bir sanat işidir Rusen'ciğim, sözlü tarih için önemli bir belge olduğu konusundaki yorumuna katılıyorum ama ben bunu sanat işi olarak saklamak istiyorum ve sadece böyle göstermek istiyorum diyemedim. Diyemedik çünkü bu ülkede insan eğer eğitimliyse o insanın maalesef bir takım "görevleri" oluyor. Bu görev "bilinciyle" de özellikle insan hakları, sözlü tarih, cinsel politikalar, kişisel ve sivil tarih üzerine kişinin kendi söylemi (uniformali devletin kişiye dayattığı söyleme alternatif olarak) , ve dini özgürlükler işinin içine girince birden ben kendi isimin formel sorgulamalarını, ki sanat dünyasında bence işi valide eden de sadece bu olmalı [kızma Vasif], gözardı ettim. Daha doğrusu gözardı etmeseydim kendimi çok suçlu hissedecektim. Başarılı bir gazeteci ve beni on yaşımdan beri tanıyan biri olarak Rusen de tabii bu acıklarımı çok iyi kullanmasını bildi ve gördüğünüz "kitap" ortaya çıktı. Umarım 2001 sonuna doğru planladığımız gibi Vasif Kortun'un yeni actığı İstanbul Güncel Sanatlar Müzesi'nde iş çıktığı vakit, bu

kitap aynı zamanda yararlı bir referans/kaynak vazifesini de görür.

Ben her şeyden önce bu kitabın yayınlanmasına izin veren 3 peruklu kadına çok teşekkür etmek istiyorum: Neval Sevindi, Demet Demir ve bu işi benim aklıma ilk sokan Melek Ulagay. 4uncu kadına maalesef ulaşmam mümkün olmadı. İsmi ve adresini bilmediğim için ona haber veremedim. Onun bu işe karıştığı eğer okuduğu üniversite tarafından öğrenilirse disiplin cezası alması ve okuldan uzaklaştırılması söz konusu olduğundan bana bile ismi ve adresini vermemişti. Çekimi de sadece ses çekimi yaptık ve görüntüsü yok. Ona da buradan, özellikle bu işin ortaya çıkabilmesi için girdiği kişisel riskten dolayı teşekkür ederim.

İstanbul Güncel Sanatlar Projesi'nin desteklediği işler arasında bu iş de vardı. Vasif Kortun bu işin basından beri bana destek oldu. Hala işin dünyanın değişik ülkelerinde gösterilmesi için destek veriyor. İşin basından beri belki yüze yakın kişi bana yardımcı oldu. Bunların hepsini burada saymam imkansız. Ancak Zeynep ve Can Özbatur'a ve şirketlerinde çalışan tüm ekibe işin post-produksiyonuna büyük olcude destek verdikleri için, Arzu Gökner'a o dönem bütün işlerime kosturduğu ve hayatımı organize ettiği için, Kagan Erturan'a sağladığı teknik destek için, Emel Kurma ve Cigdem Türkoglu'na işi Türkiye'de çıkartmak için harcamış oldukları emek için, ayrıca Haldun ve Buket Bayri'ya, Martin Fryer'a, işi daha proje esnasında İfa-Galerie Stuttgart kuratörü Iris Lenz'in dikkatine getirerek geliştirme finansmanı almami sağlayan İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı İstanbul Biyenniali ekibine, ve tabii işi Venedik Bienaline davet ederek dünya önüne çıkaran kuratör **Error! Reference source not found.**'a adlarını belirterek teşekkür etmeyi bir borç bilirim.